

החבורה

יו"ל ע"י חבורת האברכים
ספינקא - אשדוד

בין בני החבורה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א ודברי החברים

הבורא בכל דבר, או אז "וגר זאב עם כבש" - שאף
הגוף יודה למלוכת השם יתברך!

— ❧ —

אני נצרך!

מרבית העוֹלָם קם על רגליו בבוקר, כי הוא **צריך**.
אני **צריך** להביא אוכל לילדיי.. אני **צריך** להיות
בזמן לישיבה \ כולל \ עבודה..

רבינו שליט"א מעניק פרספקטיבה מיוחדת על
אדם החי בצלו של הבורא. אדם כזה משכים קום כי
הוא **נצרך**. יש מישהו שצריך אותו כאן בעולם
לראות את חיותו יתברך בכל עניין. ונצרכות זאת
היא לכל החיים. האינטרס לא נגמר לעולם!
ומי שחי כך, הרי שהוא האדם המאושר ביותר!
משום שהוא מרגיש וחווה על עצמו, שיש מי שצריך
אותו, מישהו שחייב אותו. ומחשבה זו משנה את
הרגש כלפי עצמך לחלוטין..

— ❧ —

הזרעים בְּדַמְעָה..

"לכתך אחרי במדבר - בארץ לא זרועה".

לכאורה זוהי כפילות לשון. הרי המדבר הוא ארץ
שאינה זרועה, לא?
רבינו שליט"א מלמדנו מכך, שאף שישנם מצבים
בהם נדמה לנו כאילו אנו מצויים במדבר שממה,
ברם, היכולת לזרוע טמונה בנו. אם נחליט לזרוע,
נצמיח עצי פרי אף במקום ציה ושוממה. אך אם
נתייאש ונחליט שהמשחק מכור מראש, הרי
שהמשחק באמת ייגמר..

"וְאֵנִי כְחֵרֶשׁ לֹא אֶשְׁמַע.."

העומד מול החרש מביע את רצונותיו בתנועות
נחרצות ובמלל ארוך. החרש עומד ומתבונן במדבר.
הוא לא מבין מילה אחת. מה הוא רוצה ממני? הוא
רואה את התנועות ומבחין בתנועות השפתיים, אך
לא מבין את פשרן.
הוא נפנה לחברו, המדבר בשפת החרשים, שיבאר
עבורו את רצונו של הממלמל הנוכח.

כך בשדה החיים אנו חוזים בכל מיני תנועות ומקרים,
שמבחוץ הם נראים לנו ככאלה המכילים צער או
כאב עבורנו, חלילה. אך אנו יודעים כי כל זה אינו
אלא סיבה מאת הבורא יתברך, המצטמצם בתוך
המידה הגואה כעת, או בתוך האדם המציק לי.

ומשום שאין אנו משכילים לפענח את הקוד, הבה לא
ננסה לענות או להבין את המתרחש. ניתן זעקה
לריבונו של עולם ונבקש ממנו - **"כי לך השם
הוחלתי, אתה תענה.."** (תהילים ל"ד)

— ❧ —

"וְגַר זָאב עִם כֶּבֶשׂ!"

כאשר מתרחשת איזו התנגשות בין המציאות לבין
הרצון שלנו, הרגשות מעורבים. יש את הצד הדורש
מאתנו לפעול. בכל מחיר. זאת היא ההפקרות.
ויש בנו מי שמזכיר כי יש מנהל למהלך, והוא רצה
שכך יקרה וכך יראה. זאת ההכנעה.
ובזמנינו אנו, משולים הם לזאב והכבש. הם אינם
יכולים לשכון יחד, כל עוד הגוף בתמונה. הגוף דורש
את הפקרותו, והנפש את הכנעתו.
אך לעתיד לבוא, שתימלא הארץ דעת לראות את

חבר מביא חבר..

את מידת החסד של סבו, והן את הגבורה שהוריש לו אביו.

צמצומים..

וכעסו, כביכול, של הבורא יתברך הוא הגבורה. רצונו בטובתנו מעניק לנו שפע וחסד. אך בירידתם כך באין גבול לא נהיה מסוגלים לקבלם, שהחסד הוא אור אלוקי גבוה מעל גבוה, מעבר להשגת בן-תמותה. לכך זקוקים אנו לגבולות ולצמצומים המספק לנו הכעס, הוא מידת הגבורה. **ורק על ידי כך מסוגלים אנו לקבל את השפע!**

אמנם בסקירה חיצונית הגבורה נראית לעין כמשהו שאינו נעים ואף מציק. אך באמת מאחורי החזות הקוצנית מסתתר לו החסד. ממתין לראות היש מי שייגש למשש את עומק ופנימיות הדבר - ויבחין בו. ואז יוכל להשפיע עליו כל טוב.

למייעטה!

כך בשדה-הקרב של החיים. כאשר משהו ברצונותיך משתבש ומתקומם לעיניך, הרי שביכולתך לבחור להתבונן באופן חיצוני על מעבריך - במה שנקרא בלשון רבינו שליט"א 'פנטזיית השליטה'. תוכל להיאבק ולנסות להחזיר את המושכות לידיך, אפילו במחיר ההרס שתביא על עצמך ועל סובביך. או לחילופין תשקע בייאוש מדכא, משום שלא יכולת לממש את מאווייך.

אך הדרך הנכונה היא לראות ולהתבונן בעמקות הדבר, שכל כולו 'אלוקות'. שלאמיתו של דבר יש כאן חסד עצום, שבעטיו של גופנו החומרי נגלה אלינו בצמצום של כאב. ואחר התבוננות זו תוכל להגיע לעיקר שהוא - **להתחבר לקשר-בורא הנוכח מולך, ולקבל את השפעותיו.**

סוף פסקוק:

וזאת היראה - הכלי שאותו מבקש השם מעמנו. שנתבונן בפנימיות המעברים והכאבים שיש לנו, ונראה אותו בהם! ועל ידי כך נגיע לכל השאר..

"מה השם אלוקיך שואל מעמך, כי אם ליראה וכו'" (דברים י, י"ב)

הרבי ר' אלימלך ממוקד מבטנו בפסוק. תחילה נראה כי מה הבורא רוצה מאתנו? רק ליראה. זה הכל. אך מכאן ואילך רק מתחילה הרשימה - "ללכת בכל דרכי, ולאהבה אותי, ולעבוד את השם אלוקיך.."

מה המשמעות בזה?

אלא, עונה על כך ה'נועם אלימלך', שהיראה היא כלי עבור כל שאר הדברים. **מי שיש בו מהיראה הזאת, יש לו הכל!**

רבינו שליט"א מבאר את היראה האמורה בכתוב.

"ק-ל זועם בכל יום"

מה, האם ישנו, כביכול, כעס לפניו יתברך? ועוד בתדירות גבוהה שכזו? הייתכן?

משיב הרבי בעזרת הסבר יסוד הבריאה. העולם מושתת על שני מידות מרכזיות, החסד והגבורה.

החסד כשמו כן הוא. נתינה לכל, שפע מושפע ללא הבחנה. דוגמא לכך היא אברהם אבינו, שחלק מפתו ולחמו לכל עובר ושב, ללא הבדל דת וגזע.

ואילו הגבורה מיסודה מגבילה ומצמצמת. אין לחם-חינם. הכל עובר במידת הדין. וסמלה היה יצחק אבינו, שלא נתן דריסת רגל לקלות ראש וזרימה. אדרבא, הכל עבר בבחינה האם כשר וישר הוא הדבר.

אמנם, שני מידות אלו הם יסודות העולם. אך אי אפשר ליצור מאומה עם אחת מהם לבדה. **מוכרחים את שניהן יחד כדי להוציא דבר-מה מושלם.** מדוע?

משום שהחסד בטבעו מתפשט לכל עבר, ואינו מבחין בין מי הראוי והנכון לקבלו לזה התועה והמטעה. עבור כך נקראה הגבורה לדגל. להגביל את החסד למחוזות הראויים והטובים, שלא יגלוש לעברי פי פחת.

ברם, הגבורה לבדה מזיקה אף היא. אין היא מעניקה דבר לפני שבזדקת בציציות-מעשיו של מבקש טובתה. ונדיר לצלוח את רף ההצלחה במבחן שכזה.

על כן נדרשים שני המידות, החסדים משפיעים לכל אחד אף שאינו ראוי לכך. ומאידך אם ירחיק החסד לכת יותר מידי, תפקיד הגבורה להעמידו על מקומו.

וזאת הייתה מידתו של יעקב אבינו. שבלל במעשיו הן

די פינטע'ל פון ד'חבורה

גם אם נשברת לרגע,

אל תישבר מכך שנשברת!

(ר' יענקל קרליץ ז"ל)

להערות והארות בטל': 0583221530

או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM